

Nederlandsch Boschbouw-Tijdschrift

OPRICHTER Dr J. R. BEVERSLUIS

Orgaan van de Nederlandsche Boschbouwvereniging

20e Jaargang

No. 12

December 1948

Oorspronkelijke Bijdragen

IN MEMORIAM EDO J. BERGSMA (1862—1948).

VOORZITTER VAN DE BOSRAAD VAN 1930—1937.

In de grote Nederlander, Edo Bergsma, die op 5 November j.l. bij stralend herfstweer te Enschede plechtig ten grave gedragen werd, verliest de Nederlandse Boschbouw een trouw vriend. Hoe veel-omvattend was de belangstelling van deze zich aan het algemeen welzijn gevende man! Hoe bijzonderlijk ging daarbij zijn liefde uit naar ons Nederlands Landschap, ons Natuurschoon, ons Bos.

Hij, die meer dan een halve eeuw de ziel was van het Nederlands toerisme, was het, die niet ophield ons volk de waarde te willen doen beseffen van de recreatieve kracht, die voor de ontspanning-, de rustzoekende mens gelegen is in een bewonderend genieten der Schepping.

Hij was het, die van zijn oprichting in 1922 af, dit goed geleid toerisme vertegenwoordigde in de Bosraad, die er, hoezeer hij zelf dit placht af te keuren, vanzelfsprekend de Voorzitter van werd, in de vacature Tutein Nolthenius, welk voorzitterschap hij van 1930—1937, toen hij zich uit het openbare leven terugtrok, met ere bekleedde. Het was zijn gave, werkzame persoonlijkheid waarvan niet alleen grote kracht uitging, maar die ook door zijn milde, zonnige natuur een belangstelling trok, die hem — bosbouwer of niet — de juiste man op de juiste plaats deed zijn en zijn medewerkers in die Raad — voor zoverre nog in leven — kunnen getuigen hoeveel Edo Bergsma ook voor het Nederlandse Bos heeft betekend, hoezeer zijn nagedachtenis aanspraak kan maken op onze dank.

Indien ik hier een beeld moge ontleen aan het bos, dan zie ik Edo Bergsma te midden onzer samenleving staan als een machtige stoere eik, van wiens gestalte kracht uitgaat, die zijn omgeving siert, de schoonheid van het hem omringend landschap bepaalt, die ernstig en vastberaden staat in storm en tegenspoed, mild en glanzend bij zonneschijn — een mens waartoe men zich aangetrokken gevoelde, omdat hij een sfeer van harmonie om zich schiep — evenals de eik in het woud, die leeft en leven laat, het centrum vormend van een levensgemeenschap, vol rijke afwisseling.